

letina naklonjena, kot je letos - obilica sadja, ga je zavoljo hvaležnosti do Očeta, treba pobrati, kolikor se le da, shraniti in predelati.

»Glej, pridem kmalu in z mano pride moje plačilo, da povrnem vsakomur po njegovem delu. Jaz sem Alfa in Omega, Prvi in Zadnji, začetek in konec. Blagor njim, ki perejo svoja oblačila, da bi imeli pravico do drevesa življenja in da bi smeli stopiti skozi vrata v mesto. Zunaj pa ostanejo psi in čarovniki, nečistniki in ubijalci, malikovalci in vsi, ki ljubijo laž in jo uresničujejo! Jaz, Jezus, sem poslal svojega angela, da bi vam pričeval o tem glede Cerkva. Jaz sem Davidova korenina in rod, bleščeča jutranja zvezda.« (Razodetje, 22,12-16)

In Angel pride na angelsko nedeljo, da bi prvo nedeljo v septembru, ko se začne novo šolsko in veroučno leto, še posebej pazil na vse, ki se podajo v šolske klopi. Zato je primerno, da ob novem začetku priporočamo naše otroke angelom varuhom, prav tako pa tudi učitelje, vzgojitelje in katehete. Naj bo njihovo delo - učenje, sodelovanje in hvaljenje stvarstva. Hvaležni smo lahko, da smemo biti tukaj, sodelovati in si pomagati med seboj. In služiti drug drugemu, kar je najlepše in naše največje poslanstvo. (BH)

GOSPOD, KJE NAJ TE IŠČEM?

Prihaja čas novih začetkov, saj smo na pragu novega šolskega in študijskega leta. Pozornost se usmerja v pridobivanje novih znanj in spoznanj za naše življenje.

Na široko pa se v tem času odpirajo tudi vrata za pridobivanje izkušenj, ki jih s svojim udejstvovanjem lahko pridobimo v domači župniji. Možnosti, da se izrazimo na svoj način je mnogo. Naj bo to nov začetek za ljubitelje petja, bralce Božje besede, prostovoljstva, molivce rožnega venca in nočne adoracije. Velik izziv je lahko tudi priprava svetišč za bogoslužje v domači cerkvi in podružničnih cerkvah.

Sodelovanje na teh področjih prinaša veliko notranjega zadovoljstva in pripadnosti Cerkvi. Obogatimo, s svojimi talenti, občestvo naše župnije in sprejmimo izziv, ki bo nam v veselje in Bogu v čast. (DC)

DOBRODELNI SREČELOV NA DAN BIRME

Vabljeni še enkrat k nakupu srečk. Cena 5 evrov.

V kolikor ne bomo prodali vseh na dan birme, jih bo mogoče kupiti v nedeljo.

HVALA za vaš prispevek k dobrodelnosti. **KARITAS Laško**

22. NEDELJA med letom, 1. 9., angelska nedelja

7.00: živi in † farani

9.00: † priprošnja za srečno rojstvo

10.30: **Sv. Mihael**: † starši Jože, Terezija DERGAN,
Zinka in Vinko DERNOVŠEK

PONEDELJEK, 2. 9., sv. Marjeta

7.30: † Anika VODIŠEK

† Alojzij KRAJNC

TOREK, 3. 9., sv. Gregor Veliki, papež

19.00: † Rozalija TOVORNIK

† Anton LOKOŠEK

SREDA, 4. 9., sv. Mojzes

7.30: † Dobrana BOŽIČ in † sorodniki

† Zvonko MAČEK, 30. dan

19.00: † Martin VERBOVŠEK

† Neža LELJAK

ČETRTEK, 5. 9., sv. Mati Terezija iz Kalkute

19.00: za mir in zdravje v družini

† Ljudmila BREČKO, 30. dan

PETEK, 6. 9., prerok Zaharija

7.30: vsi živi in † PADEŽNIK, ŽVEGLIČ, NOVAK

19.00: † Štefanija, Fortunat ULAGA (Slivno) in rodbina

† Jožefa KUMER, 30. dan

SOBOTA, 7. 9., sv. Regina

10.00: **sv. birma**: za birmance, botre in njihove družine

19.00: † Štefan GORIŠEK, obl., in iz družine KOČAR

† Alojz HOLCER, 45. obl., Angela, Jakob, Anton
in Vinko ULAGA ter sorodniki

*po maši nočna adoracija (čaščenje) pred Najsvetejšim

23. NEDELJA med letom, 8. 9., mali šmaren

7.00: živi in † farani

v zahvalo

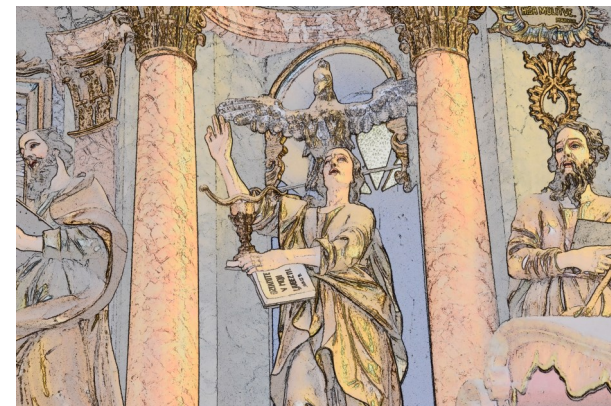
9.00: za srečen porod in razvoj dojenčkov

10.30: **Marija Gradec**: † Dragica ŠUSTER, 3. obl.

Zahvala za krašenje v avgustu vsem Lahomšek, Trojno in Ojstro. V prihodnjem tednu krasijo družine birmancev.

MARTINOVA LILIJA

1. 9. 2024, leto 15, št.: 29

V dneh devetdnevnic se trudimo s pričevanjem in kakovostno pripravo na zakrament svete birme. Naš namen je pomagati staršem, botrom in birmancem k veri – odnosu z Bogom (s Svetim Duhom) ter jih krepiti v prvinah našega krščanskega življenja (molitvi, branju Svetega pisma, prejetju zakramentov...).

Priprava na birmo je **priprava srca, zato jo spremljajmo, še posebej z molitvijo.**

POKLON STVARSTVU V MOLITVI

1. september je poseben dan za vse, ki so povezani s šolo in šolanjem, saj je običajno prvi šolski dan, če je med delavniki. Letos je to nedelja. 1. september je zadnja leta svetovni dan molitve za skrb stvarstva, kar je uvedel papež Frančišek leta 2015, letos v ta namen molimo že devetih. Nemaren odnos do narave torej ni več zgolj nečedno, tudi kriminalno dejanje, pač pa velik greh. V domala vseh državah je skrbi za okolje posvečen zajeten sklop zakonov, ki prepovedujejo in regulirajo škodljiv odnos do narave in okolja. Skrb za okolje je ena temeljnih ustavnih pravic, o tem govori 72. člen slovenske Ustave. Z okoljsko zakonodajo si pri nas belijo glave armade državnih uradnikov in juristov, napišejo učene zakone z dolgimi stavki, da na koncu, ko ga prebereš, ne veš, kaj je sporočilo. Zgodí pa se nič. Odnos do okolja je še naprej neodgovoren. Najhujši kršitelji niso kaznovani, drobne kršitlje pa – tudi zaradi takšnih prekrškov - strpajo v naše zapore, ki prav zavoljo majhnih prestopnikov, pokajo po šivih. En primer iz sklopa okoljske zakonodaje: lastniku zemljišč je naloženo, da vse odpadke, ki jih nepridipravi navozijo ali nanosijo na njegov svet, očisti on, na svoje stroške. Prav žugamo lastniku, dokler to nismo mi sami in nam kakšen zloben sosed ali celo sorodnik ne nanosi in navozi vsega, česar se je želel znebiti, pa ne ve, kam bi s tem ali pa celo ve, da je najboljšje, da s tem ujezi nas. Ali takrat molitev ob odstranjevanju teh odpadkov pomaga? Ali takrat dosežemo ekološko spreobrnjenje, h kateremu nas poziva Sveti Oče.

V svoji poslanici ob letošnjem svetovnem dnevu molitve za skrb stvarstva nas papež Frančišek nagovarja k spreobrnjenju. Od arogance nekoga, ki hoče gospodovati nad drugimi in nad naravo – ki je skrčena na predmet manipulacije – k ponižnosti, ki poskrbi za druge in za stvarstvo. Sveti Duh pa je tisti, ki nas k temu usmerja, razlaga Sveti Oče in nadaljuje: »Človek, ki predpostavlja, da bo zamenjal Boga, postane najhujša nevarnost zase« (Laudate Deum, 73), saj je že Adamov greh uničil temeljne odnose, od katerih človek živi: odnos z Bogom, s seboj in z drugimi človeškimi bitji, pa tudi z vesoljem. Vse te odnose je potrebno ponovno vzpostaviti, jih rešiti, narediti pravične. Nobe den ne sme manjkati. Če manjka eden, vse propade.«

Sveti Oče okoljske teme jemlje zelo resno. Že lani, dva meseca pred 28. konferenco Združenih narodov o podnebni spremembi, (na god sv. Frančiška Asiškega), je izdal apostolsko spodbudo, Laudate Deum, v kateri

spomni, da je pred devetimi leti v svoji encikliki, ki ji je nadel naslov, Hvaljen, moj Gospod, opozoril na resne izzive, ki nam jih prinaša podnebna kriza in pozval k spremembam. Naslov Hvaljen, moj Gospod, pa ni bil izbran naključno, kajti človek, ki trdi, da nadomešča Boga, postane najhujša nevarnost samemu sebi. Okoljski problem razlaga kot globalni družbeni problem, ki je globoko povezan z dostojanstvom človeškega življenja, saj presega politične in ideološke usmeritve in rani najbolj ranljive, navaja v omenjenem delu.

Laudate Deum je namenjena vsem ljudem dobre volje. Tukaj pa nastane problem. Majhnemu, preprostemu človeku ni težko večkrat uporabiti plastično vrečko, imeti slabo vest, če je plastenko po enkratni uporabi odložil med odpadke. Takšni, ki bi bili radi podobni bogatim, pa jim to še ne uspeva najbolje, se radi podajo na kakšno križarjenje z nekaj sto metrov velikimi križarkami (težke so tudi do impresivnih 250.000! ton); takšne potujoče pošasti so kar velika mesta in s svojim onesnaženjem močno škodujejo življenju rastlin in živali morij ter oceanov. Zato bolj ozaveščena turistična obmorska mesta že prepovedujejo ali vsaj omejujejo vstop tem morskim megalomanom v svoja pristanišča. To je pravzaprav nekaj urno obleganje mesta, ti potniki s križark na hitro oplenijo trgovine s spominki (ali pa še to ne), popijejo kakšno kavo ali lokalno pijačo (če se jim zazdi) in mesto zapustijo. Domačinom pustijo kup odpadkov, ohromijo mesto in prebivalce ter druge turiste. Še hujši so bogati, vplivni, ki živijo v svojem vesolju in se ne menijo, ne za Boga in ne za državne zakone, pa se mirno prevažajo z velikimi plovnicami objekti z enega konca sveta na drugega, zgolj zato, da spremenijo okolje in se ne dolgočasijo. Z zasebnimi letali gredo pogledat svoje posestvo z enega konca kontinenta na drugega, ki ga upravlja armada delavcev in kjer pridelujejo hrano samo zanj in njegove najbližje, se razume, po strogih ekoloških principih. Potem pa se zapeljejo še na drug kontinent na kakšen obisk k svojim poslovnim partnerjem ali sorodnikom. Si lahko predstavljamo, koliko kerozina spusti v zrak tako ekološko ozaveščen vplivnež? Spomin uhaja v košček dokumentarnega filma, kjer priletna gospa potuje z letalom na eksotične počitnice na drug konec sveta in ob povratku razlaga, da se bo z letališča do doma zapeljala v električnem avtomobilu, ker njej okolje veliko pomeni in do njega goji skrben odnos. No, pozabila je na tone kerozina, ki jih je porabila za pot na počitnice in nazaj, saj se bo domov, nekaj sto kilometrov, vendarle peljala z elek-

tričnim avtomobilom... Njen ogljični odtis s tega potovanja je tolikšen, kot ga navaden smrtnik ne spravi skupaj v vsem življenju. Zavoljo takšnih dejstev, na katere človek le pomisli, ne čudi, kako Sveti Oče razlaga, da se ne odzivamo dovolj hitro in da gre okoljska preobrazba veliko prepočasi.

Živo mi ostaja v spominu srečanje z lastnico Drevesa leta pred leti, najlepšo bukvijo daleč naokrog, na Celjskem, po izboru logarja in gozdarske stroke Zavoda za gozdove. Bukev je bila (in je še) hišno drevo, na robu meje ob domačiji. Lastnica se je pohvalila, kako se, kadar ji je najhujše, zateče k bukvi, se nanjo nasloni in ji potoji o svojih težavah, tam tudi moli. Zavedajoč se, kako imamo ljudje vse bolj nemaren odnos do narave, je pomenljivo povedala: »Veste, mati običajno udari enkrat, narava pa nas bo začela šolati, udarila bo, tam kjer najbolj boli, in to večkrat.« In res udarja. Na te udarce se je treba navaditi in jih sprejeti, ne gre drugače, čeprav boli.

Človek težko sprejme dejstvo, da na svetu ni sam, da svet, okolje, stvarstvo ni tukaj zaradi njega, pač pa, da smo mi tu gostje. Za nekaj kratkih trenutkov. Tudi, ko stopimo na travnik ali v gozd, smo tam gostje, saj je to dom številnih rastlinskih in živalskih vrst, ki jim človek ne poveljuje in gospodari, ampak jim more služiti. Sveto pismo pripoveduje, da je »Bog videl vse, kar je naredil, in glej, bilo je zelo dobro« (1 Mz 1,31). Njegova je »zemlja in vse, kar je na njej« (5 Mz 10,14). Zato nam pravi: »Zemlje ne smete prodajati za zmeraj, kajti zemlja je moja, vi ste le tuji in gostači pri meni« (3 Mz 25,23). Zato »odgovornost do zemlje, ki je božja, nakazuje, naj človek, obdarjen z razumom, spoštuje naravne zakone in občutljiva ravnovesja med bitji tega sveta.«

Indijanski pregovor pravi, da narave nismo dobili v last od dedov, pač pa smo si jo sposodili od vnukov. Slovenski človek je bil in je, zelo navezan na svojo zemljo, kar je prav. To nas je ohranilo kot narod. A vendar je dejstvo, da nihče od nas in tudi ne naši predniki, posesti, gruntov, kot rečemo lepo po slovensko, ni prinesel v koših. Zemlja, travniki, polja, vinogradi, sadovnjaki in gozdovi so tu od nekdanj, ker je to božje stvarjenje in stvarstvo. In tu bo ostala, ko nas že zdavnaj ne bo več. Nič od tega nismo prinesli in tudi odnesli ne bomo, naložena pa nam je skrb, da grunta ne bomo zapravili, ampak da ga ohranimo in oplemenitimo. Da bo zemlja rodovitna in da bomo s pridelkom hvalili Boga. In če nam je